

Хвърля имъ цвѣте.

И щъркътъ дългокраки,
Що тамо прѣлеля,
И славейчето будно
Отъ китнитѣ гори
Природата заспала,
Що буди прѣдъ зори
И ручейчета шумни,
Трѣви, роса, зефиръ
И слънце животворно,
Въ сърца любовъ и миръ:
Тѣзъ дарове безцѣнни,
Дѣца, азъ нося вамъ . . .
Че любите ме вие,
Това добрѣ го знамъ!

Излиза Лѣстовичката. Тя е момиченце облѣчено въ черна рокличка. Спира на срѣдъ сцената. Сладко запѣва.

Лѣстовичката:

Дойдохъ отъ югъ — страна далечна,
Дѣ слънцето се вѣчно смѣй,
Дѣ пролѣтъта царува вѣчно,
Дѣ трижъ въ годината се смѣй!

Дойдохъ и ланското гнѣзденце
Грижливо си поправихъ пакъ.
При васъ ще бѣда азъ, дѣчица,
Дори до хладна есенъ чакъ!